

mai mare parte, valoare de fier autentic. N-a reușit pe potrivă pentru că, oricât s-ar fi străduit, n-ar fi avut cum să suplinească golurile dramatice ale piesei. n-ar fi putut decât estompa, dar nu înlătura incertitudinile din care se trage. Așa că, impresia generală asupra montării semnată de Geta Vlad, cu concursul corect al scenografei Sanda Muștescu, este favorabilă, dacă o raportăm la montarea de debut. Să recunoaștem că actorii au depus toate eforturile în această privință, că și-au luat personajele în serios și le-au ferit, cât au putut, de falsitate și schematism. Să scoatem în evidență actul profesional și măsura inspirat realistă cu care a evoluat într-un rol ingrat Peter Paulhoffer, concentrarea lăuntrică pe care a dovedit-o Costel Gheorghiu în dezvăluirea unor straturi tulburi ale conștiinței vicepreședintelui, siguranța de ton a Dorinei Lazăr, care a evitat accentele melodramatice ale doctoriței, și alte câteva compoziții, mulțumitoare, aparținând lui Ion Vilcu, Corado Negreanu, Athena Demetriad.

C. Paraschivescu

STUDIUL I.A.T.C.

CARAGIALE... DAR NU TEATRU

„Reforma“, — seria de îmbunătățiri prevăzute în învățământul teatral, (proclamate de rectorul I.A.T.C. la festivitatea deschiderii actualei stagiuni a studiului) — a fost convingător ilustrată de spectacolul *Caragiale... dar nu teatru* pe care l-au prezentat la startul acestui nou an universi-

tar, studenții anului IV actorie. Am fost surprinși în chipul cel mai plăcut de caracterul îndrăzneț, proaspăt, al acestei montări în care s-a îmbinat fericit pedagogia cu cultura estetică.

Alese anume (de către regizoarea Sanda Manu) din proza și versurile lui Caragiale, texte ca: *Mitică, Calul dracului, Cum se înțelege țărani, Dă-dămuli... mai dă-dămuli, Fără noroc, Cănuță om sucit, Pastel optimist, Pastel pesimist, Idilă, Cameleon femeie*, dedicate prin natura lor exclusiv lecturii, în care fabulosul, fantasticul și absurdul se întîlnesc cu realismul cel mai crud, cu grotescul și poeticul, și-au dezvăluit surprinzătoare valențe de ordin scenic, disponibilități pentru excelente studii actoricești individuale și de ansamblu. Regia și interpretii au alăturat programatic aceste texte cu preocuparea vizibilă de a *plasticiza narativul* (prin cuvînt și mișcare) de a extrage din ele ceea ce pot da și sugera ca sens și emoție dramatică. Am putut urmări în materializarea acestor intenții punctul de pornire al unor acțiuni în stare să modifice fundamental modul de pregătire al așaziselor spectacole „de școală“. Universul *epic* caragialean pus acum, și el, în scenă (de conf. Sanda Manu și lector Victor Moldovan) a suferit astfel o dublă operație — de demontare și de recompunere — încît elementele de detaliu, minuțios concretizate, s-au structurat într-o imagine globală de mare efect și putere sugestivă.

Tinerii interpreți s-au supus în chip admirabil indicațiilor regizorale, fără a-și anula însă individualitățile proprii, amplificînd litera textului cu o seamă de încintătoare invenții scenice. Minimul de elemente de recuzită și decor (un pian, o scară dublă, una-două umbrele, câteva funde și panglici colorate), alese și dispuse cu gust rafinat de scenograful Traian Nițescu,

Nina Zăinescu, Margareta Krauss, Carmen Strujac și Gelu Nițu

au creat spectacolului o ambianță aerată. Atmosfera a fost creată însă aproape exclusiv prin instrumentele proprii artei interpretative. Actorii-studenți au știut deopotrivă să se transpună cu ușurință, cu precizie și rapiditate în pielea unor personaje (tipuri comice sau lirice de mare diversitate) ca și, în expresive grupaje, să sugereze diferite elemente ale naturii (râuri, păduri, nopți pline de mister). Demonstrațiile de virtuozitate extinse până la amuzante „soluții” în materializarea scenică a abstracțiunilor, în sugerarea, de pildă, a trecerii timpului (printr-o simplă rotire a trupurilor), departe de a fi fost poante „în sine”, s-au subordonat preocupării de a sublinia vizual ideea, de a da culoare și pondere imaginii cuprinse în cuvânt. Suita acestor ingenioase rezolvări vorbește despre însușirea de către studenți a diferitelor discipline legate de desăvârșirea psihofizică a actorului de teatru modern: gimnastică, pantomimă, cântec, dans, interpretare propriu-zisă. Despre acest lucru vorbesc și trecerile brusce și precise de tonalitate, de ritmuri, sublinierea, cu multiple nuanțe, a gamei de sentimente tragicomice, alunecarea subtilă din real în imaginar. Armonioasa sincronizare a intențiilor regiei cu capacitatea de realizare a interpretelor a născut un spectacol deosebit de vesel, în care notele de bonomie se îmbină cu ironia, cu darul de a converti chiar și licențiosul în grațios.

Notăm numele celor opt interpreți dotați cu un remarcabil talent pentru a le urmări evoluția: Mircea Diaconu, Margareta Krauss, George Mihăiță în primul rînd, și apoi Gelu Nițu, Mircea Bibac, Ion Colomicș, Nina Zăinescu și Carmen Strujac.

Stagiunea de la „Cassandra” s-a deschis într-un ceas bun!

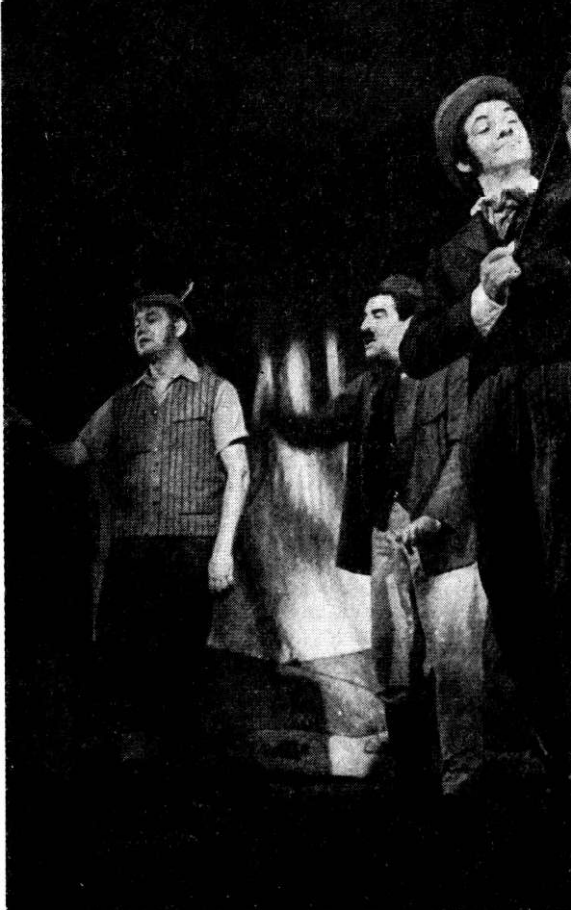
V. D.

TEATRUL EVREIESC

LUMPA CIUS VAGABUNDUS

de J. N. Nestroy

După ce, ani de zile, un anumit sector al literaturii dramatice a fost, practic, relegat în compartimentul care în limba de specialitate se numește „infernul bibliotecii”, binuie azi, la noi și aiurea, furia reluărilor, a prelucrărilor „marilor succese de altădată”, în toate formele și formulele posibile, cu alte

Samy Godrich (Leim), Mano Koppel (Knierim) și Carol Marcovici (Zwirn)

cuvinte „remake”. De la Feydeau la Valjan, de la Săracu' Gică la Feydeau, toate aceste re-montări ne invită tot mai stăruitor la confruntări, la verificarea unor sentințe vechi. Nimic de zis, și am întâmpinat cu bucurie cele câteva adevărate „morceaux de roi” care ni s-au înfățișat. Numai că, înainte de a ne pofti în tricliniul artistic, cuvine-se ca amfitrionul să cerceteze el însuși, și cu toată luarea aminte, dacă învechirea a lucrat degradînd sau îmbobînd. Dacă, altfel zicînd, respectivul „mare succes de altă dată” se datorește unor reale valori, în stare să-l permanentizeze pe sute și sute de ani, sau unui actor pe atunci cu priză la public, unei mode, unor elemente efemere și ireversibile. „Distinguo” pe care, din păcate, nu l-au făcut cei ce ne prezintă azi, comedia muzicală a lui Nestroy.

Trei hoinari, dintre care unul etiloman și altul erotoman, ciștigă o sumă uriașă la lo-